

deres egen Industri, deres Fiskeri osv., i hvilken Henseende de i alt Fald ikke have nogen særlig Indskrænkning at paaberaabe sig, saa maa det dog erkjendes, at Landets climatiske og andre Forhold gjøre det vanskeligere der end andetsteds, og det er derfor, at vi ved Siden af det faste Tilskud ere gaaede ind paa at tilstaae for en heel Mennefsalder et Bidrag af 30,000 Rd., som succesfvt efter 10 Aars Forløb skulde gaae ned med 1,500 Rd. aarligt, og altsaa først bortfalde ved Udløbet af det 30te Aar. Derom er nu ogsaa hele Udvalget enigt, men det er rigtignok ogsaa vor faste Overbeviisning, at, naar Rigsdagen bevilger dette, saa har den behandlet Islænderne broderligt og, jeg kan gjerne sige, ædelmodigt. — Jeg skal gjentage det, hvori hele denne lange Betragtning kan resumeres: at, dersom Island ikke kan modtage sin Selvstændighed paa disse Vilkaar, saa kan den ikke faae den. — Jeg har dvælet saa længe ved dette Spørgsmaal, fordi jeg forudsætter, at det vil blive Debattens Hovedgjenstand. Ved Siden deraf er der en heel Deel andre finantsielle Bestemmelser, med Hensyn til hvilke jeg troer, at der ikke vil være nogen Tvivl. De gaae nemlig væsentlig ud paa, at der ikke skal kræves noget Bidrag i Penge af Island til Rigets almindelige Anliggender, hvilket tidligere var udtrykt, som om det skulde gjælde for evig, men hvoraf Meningen naturligviis kun kan være, „indtil anderledes bestemmes ved Lov.“ Vi kunne ikke her i Loven give en Grundlov, det maa være indtil videre, at vi give vort Samtykke, eller correct udtrykt, indtil anderledes ved Lov bestemmes. Heri indeholdes vel en meget stærk Garant for, at det ikke vil blive forandret, medmindre der indtræder virkelig forandrede Forhold, men paa den anden Side skal jeg strax bemærke, at jeg anseer det for hævet over enhver mulig Tvivl, at, med Hensyn til Rigets almindelige Anliggender kan Rigsdagen eller den danske Statsmagt ikke være indskrænket af noget Samtykke fra Islands Side. Jeg skal nu i Forbigaaende bemærke, at hvad der gjælder om Udskrivning af Penge til Rigets almindelige Anliggender, naturligviis ogsaa gjælder med Hensyn til Udskrivning af Mandskab, men med Hensyn dertil vil jeg

sige, at jeg egentlig ikke troer, at der nogen sinde vil blive Tale om at indføre Andet end maaffee en Local Militz for Islands eget Vedkommende, hvorimod der ikke let kan blive Tale om nogen sinde deraf at fordre et Contingent til Hæren. Dette er iøvrigt ogsaa Noget, der maa være Fremtiden forbeholdt, men jeg troer, det er saa indlysende, at der ikke let derom vil være nogen stor Tvivl. Derimod troer jeg, at det kunde være overmaade viffeligt, og det i en meget nær Fremtid, at fordre et Contingent af Island til Søværnet. Man kan ganske vist sige, at dersom vi ikke kunne forsvare os uden Islænderne, saa kunne vi heller ikke forsvare os med deres Hjælp, og det er altsaa ikke vor Mening, at vi ved et saadant Contingent skulde forøge Landets Forsvarsstyrke; men vi troe, at det vil være en ganske overordentlig god Skole for Islænderne selv til at gjenerhverve den Sømandsdygtighed, der jo i sin Tid var deres store Hæder og Roes, og ved hvilken det ogsaa væsentlig er, at deres egentlige Opkomst ved Fiskeri og i anden Instantz ved Handel skal fsee. — Jeg troer saaledes at have fremhævet baade de statsretlige og finantsielle Spørgsmaal, der have Krav paa en særegen Betydning. Jeg har naturligviis længst dvælet ved Spørgsmaalet om Tilskudet, fordi der efter de stillede Vædringsforslag at domme muligt vil blive Dissents derom, medens der i Udvalget er tilveiebragt en Overeenskomst, som jeg haaber, at man haade her og paa et andet Sted vil finde, indeholder Udtrykket af en høj Grad af Velwillie for selve Island. Jeg forbeholder mig en yderligere Motivering, hvis jeg dertil maatte finde Anledning.

Udvalg: Netop fordi jeg er uentig med det høitærede Udvalg i et af denne Sags Hovedpunkter, troer jeg at burde forud for den Motivering, som jeg vil give af denne min Uenighed, udtale den Erkjendelse, at Udvalgets Betænkning er affattet med saa stor logisk Stringens og Klarhed som man sjældent finder i Rigsdagens Betænkninger. Jeg skal derfor heller ikke gaae ind paa selve Deductionen af det statsretlige Spørgsmaal, thi jeg